

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **Česká pošta, s. p.**, sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1, zastoupena JUDr. Jiřím Stránským, advokátem, sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 22.6. 2010, č. j. 23 316/2009-603,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 22.6. 2010, č.j. 23 316/2009-603, a rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 11.2.2009, č. j. 112 228/2008-608, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11.922,- Kč, a to k rukám jejího zástupce JUDr. Jiřího Stránského, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 11.2.2009, č. j. 112 228/2008-608, o uložení pokuty 1 300 000 Kč za správní delikt podle § 37a odst. 2 písm. a) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, spočívající v tom, že poštovní povinnost nebyla plněna v souladu s § 33 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, konkrétně za to, že ve IV. čtvrtletí 2007 žalobkyně nedosáhla výsledku stanoveného v § 24 odst. 3 základních kvalitativních požadavků, tj. nedosáhla při měření přepravních dob výsledku nejméně 90% poštovních zásilek dodaných následující pracovní den.

V prvním žalobním bodě žalobkyně namítá, že rozhodnutí bylo vydáno podle neúčinné normy, neboť v rozhodnutí uvedená norma EN 13850 vydaná Evropským výborem pro normalizaci pozbyla účinnosti dne 1.12.2007 a byla nahrazena normou EN 13850 +A1 vydanou Evropským výborem pro normalizaci. Norma EN 13850, na základě které bylo provedeno měření přepravních dob, nebyla účinná po celou dobu sledovaného období. Žalovaný tak porušil zásadu legality dle § 2 odst. 1 s.ř. a čl. 2 odst. 2 LZPS.

V druhém žalobním bodu žalobkyně namítá, že vytýkané jednání není správním deliktem. Dle čl. 4.1 normy EN 13850, podle níž se provádí měření přepravních dob, je rozhodným údajem pro měření přepravních dob „jeden roční údaj“. Z výsledku měření za jedno čtvrtletí tak nelze vůbec vycházet a nedodržení limitu přepravních dob v jednom čtvrtletí nemůže být správním deliktem.

Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítá, že uložená sankce neodpovídá závažnosti správního deliktu a je zjevně nepřiměřená.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Dle žalovaného norma EN 13850 + A1 je pouze novelou starší normy EN 13850, jejich vztah žalovaný považuje za podobný jako vztah zákona a jeho novely. Dodatek A1 označuje pouze provedení dílčí změny, normy EN nejsou novelizovány stejně jako vnitrostátní předpisy, ale prostřednictvím vydávání nových znění. Vydání takové „nové“ normy nemá účinky vydání nového předpisu, nýbrž pouze účinky novely. Měření dle normy EN 13850 zajišťovala sama žalobkyně. Dle žalovaného norma EN 13850 není součástí českého právního řádu a nemá povahu právního předpisu.

Žalovanému není zřejmé, z čeho žalobkyně dovozuje, že by mělo být měření přepravních dob v základních kvalitativních požadavcích vztaženo k časovému období vymezenému pevným časovým rozsahem. Čím delší je časový úsek měření, tím menší je rozlišovací schopnost ve vztahu k hodnocení průběžné kvality poskytování služby. Z ust. § 24 odst. 3 zákona o poštovních službách je dle žalovaného zřejmé, že se povinnost dosáhnout stanoveného výsledku vztahuje na výsledky všech prováděných měření. Z čl. 4.1 normy EN 13850 nelze dovodit, že nelze provádět čtvrtletní měření. Tato norma jen požaduje, aby vždy existoval jeden roční údaj. Nadto metodika tohoto měření je pravidelně auditována. Měření přepravních dob se od roku 2000 vždy provádělo čtvrtletně.

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro to byly splněny podmínky stanovené v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Rozhodnutím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 22.6. 2010, č.j. 23 316/2009-603, byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 11.2.2009, č. j. 112 228/2008-608, o uložení pokuty 1 300 000 Kč za správní delikt podle § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách spočívající v tom, že při měření přepravní doby podle normy EN 13850 ve IV. čtvrtletí 2007 dosáhla výsledku 86,86 % poštovních zásilek dodaných nejpozději následující pracovní den, čímž nesplnila požadavek podle § 24 odst. 3 základních kvalitativních požadavků, tj. nedosáhla při měření přepravních dob výsledku nejméně 90% poštovních zásilek dodaných

následující pracovní den, a tedy poštovní povinnost nebyla plněna v souladu s § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách.

Městský soud v Praze posoudil věc následovně.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda sankcionované jednání žalobkyně bylo správním deliktem, a v prvé řadě, zda naplnilo formální znaky vytýkaného správního deliktu.

Podle § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách *držitel poštovní licence, který neplní poštovní povinnost nebo ji plní způsobem, který není v souladu s § 33, se uloží pokuta do výše 2 000 000 Kč.*

Podle § 33 odst. 1 písm. a) téhož zákona *držitel poštovní licence je povinen plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky, včetně soustavného poskytování informací o základních službách a způsobu jejich užití.*

Podle § 22 odst. 1 písm. d) citovaného zákona *v rozhodnutí o udělení poštovní licence Úřad stanoví další povinnosti držitele poštovní licence tak, aby poštovní povinnost byla plněna v kvalitě, jež je ve veřejném zájmu nezbytná (dále jen „základní kvalitativní požadavky“); základní kvalitativní požadavky se týkají zejména rychlosti, spolehlivosti a pravidelnosti základních služeb, dostatečné hustoty obslužných míst zajišťujících poštovní podání, otevírací doby provozoven, způsobu dodání a vrácení, vhodného poskytování informací o základních službách a způsobu jejich užití a rychlého a účinného projednávání námitek.*

Podle § 24 odst. 3 základních kvalitativních požadavků *při měření přepravních dob podle normy EN 13850 musí podnik dosáhnout výsledku nejméně 90% poštovních zásilek dodaných následující pracovní den.*

Norma EN 13850 je evropskou normou, která má status české technické normy. Tato norma je nadepsána „Poštovní služby – Kvalita služby – Měření přepravní doby služeb mezi koncovými body pro kusové prioritní zásilky a zásilky první třídy“. V čl. 4.1 této normy je uvedeno: *Měřicí systém musí pro každou příslušnou oblast studia poskytnout jeden roční údaj.* Podle čl. 3.27 se přitom oblastí studia rozumí *celkový tok zásilek mezi definovanými poštovními oblastmi.* Podle čl. 4.2.2 *měřicí systém musí být spojitý. Musí zahrnovat všechny měsíce, týdny a dny roku v souladu s definicí měřicí jednotky. Musí se zahrnout všechna období roku, jakož i období Vánoc, Velikonoc a letních dovolených.* Podle čl. 5.6.3 *vnitrostátní měřicí systém musí pro oblast studia poskytnout jeden roční výsledek pro celkovou kvalitu služby přepravní doby.*

Z uvedeného vyplývá, že měření přepravních dob podle normy EN 13850 musí být spojitě, zahrnující všechna období roku, a musí poskytovat jeden roční výsledek. Pokud tedy § 24 odst. 3 základních kvalitativních požadavků, na základě § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách, stanoví, že *při měření přepravních dob podle normy EN 13850 musí podnik dosáhnout výsledku nejméně 90% poštovních zásilek dodaných následující pracovní den*, pak posouzení, zda byl dodržen devadesátiprocentní limit, musí vycházet právě ze spojitého měření dle normy EN 13850, které zahrnuje všechna období roku a poskytlo jeden roční výsledek. Správním deliktem tak nemůže být nedodržení devadesátiprocentního limitu poštovních zásilek dodaných následující pracovní den, pokud tento podíl byl zjištěn na

základě výsledků čtvrtletního měření a nikoli spojitého měření zahrnujícího všechna období roku a poskytnuvšího jeden roční výsledek.

Soud shledává důvodnost druhého žalobního bodu, neboť vytýkané jednání není správním deliktem. Současně ale odmítá úvahy žalobkyně o tom, že míra neurčitosti aplikované právní normy je tak zásadní, že na jejím základě nemůže být realizováno správní trestání. Je třeba připustit, že zjištění obsahu skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách, která je svou formulací skutkové podstaty odkazovací, je komplikovanější, neboť je využíváno metody vícenásobného odkazu, jež obecně bývá z hlediska legislativní techniky považována za problematickou. Ustanovení § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách tak odkazuje na § 33 odst. 1 písm. a) téhož zákona, toto ustanovení dále odkazuje na obsah základních kvalitativních požadavků a jejich § 24 odst. 3 zase odkazuje na normu EN 13850. Přestože je tedy třeba poměrně náročné cesty k dobrání se konkrétního obsahu skutkové podstaty správního deliktu, výsledek není – jak ostatně plyne z výše uvedeného – neurčitý. Argumentace judikaturou týkající se nesrozumitelnosti a nepředvídatelnosti trestní normy je proto nepřiléhavá. Je jednoznačné, že správní delikt spočívá v nedodržení devadesátiprocentního limitu poštovních zásilek dodaných následující pracovní den zjištěného na základě spojitého měření zahrnujícího všechna období roku a poskytnuvšího jeden roční výsledek.

Dospěl-li soud k závěru, že jednání, za něž byla žalobkyně postižena, není správním deliktem, pozbývá smyslu zabývat se ostatními žalobními námitkami, zejména pokud také norma EN 13850 + A1 stanoví shodný mechanismus měření přepravní doby.

Soud má za to, že žaloba je důvodná, a proto napadená rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)] po 2 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a jeden úkon za 3.100,- Kč (podání ze dne 19.3.2013) dle platného znění advokátního tarifu, dále režijní paušál ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, to vše s 21 % DPH.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3.4. 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu